

til 10 øre pr. time indenfor lønninger fra 360 øre til 330 øre pr. time. Til kvindelige arbejdere over 18 år ydes et tilsvarende lavtlønstillæg indenfor timelønninger fra 260 øre til 230 øre pr. time.

6) Indenfor jern- og metalindustriens område ydes der bl. a. til samtlige voksne mandlige og kvindelige arbejdere, der er beskæftiget ved timelønsarbejde, et tillæg på henholdsvis 8 øre og 7 øre pr. time.

7) Til slut skal jeg nævne, at mæglingforslaget indeholder bestemmelse om, at overenskomsterne med de ved mæglingforslaget foretagne ændringer forlænges med den samme automatiske dyrtidsregulering, som man hidtil har haft.“

Ministeren oplyste yderligere, at regeringen under hensyn- tagen til ønsket om, at pris- og omkostningsniveauet påvirkedes mindst muligt af de i mæglingforslaget indeholdte lønforhøjel- ser, i løbet af kort tid ville fremsætte *lovforslag vedrørende de erhvervsdrivendes avanceberegning*.

Ved lovforslagets 1. behandling blev det anbefalet af *Poul Hansen* (Kalundborg) (S), der udtalte: „Det er med den største beklagelse, vi i den socialdemokratiske folketingsgruppe har set den situation udvikle sig, som nu gør det nødvendigt at ophøje mægling- forslaget i arbejdskonflikten til lov; men vi er enige med regeringen i, at en sådan nødvendighed foreligger.

Vi havde håbet, at mæglingforslaget var blevet vedtaget ved afstemningerne rundt omkring i de faglige organisationer, og vi syntes, der var grundlag for en sådan vedtagelse.“

Taleren fremhævede, at selvom mæglingforslaget ikke kunne siges at være tilfredstillende, så indeholdt det dog betydelige sociale forbedringer, ligesom han lagde vægt på, at forhandlerne havde erklæret, at der var nået alt, hvad det var muligt at pine ud af situationen. Han udtrykte endvidere sin tilfredshed med, at lovforslaget var begrænset på den måde, at mæglingforslaget kun skulle gælde for et år, hvorved der skabtes mulighed for, at der hurtigere end forudsat i mæglingforslaget kunne optages nye forhandlinger.

Erik Eriksen (V), der også anbefalede lovforslaget til hurtig vedtagelse, erklærede sin utilfredshed med lovforslagets begrænsning af mæglingforslagets gyldighed til kun et år. Ved således at ændre i forligsmandens forslag ophøjede man folketinget til en voldgifts- domstol, hvilket venstre ikke ville tiltræde. Efter at have erkendt, at folketinget ikke var egnet til at træffe afgørelse i sager af denne art, selvom det — som i den foreliggende situation — kunne være